

vár hegyét, amott Sepsét, kissé följebb talán az Várdaróc s az ott, amely most alig látszik, Cseminác lehet...

— Segít majd a csemináci példa, — ismétli R.

A kicsinyke kis baranyai falu, ahol magyar földmunkások és szerb telepesek laknak együtt és egy szép napon, nem is oly rég, az egész falu egyetlen, oszthatatlan szövetkezetté lett.

A fejlődés távlata nyílik... Egyre jobban...

A fennsíkot most teljes mélységében megvilágítja a hajnali nap. A fiatal buza vadzöld abroszát alig láthatóan borzogatja a szél. Tábláikat oldalt fekete szántás szegélyezi. A virágbaborult gyünölesfák úgy állnak itt a zöld abroszok és a fekete szántások mentén, akár egy-egy virágváza, amelyeket gondos kéz helyezett el, hogy legyen, ami a fennsíkra tekintő szemet símogatja.

A fák között valami sötétlik...

Kilótt tank, Tigriscsőve beleveszett a fekete földbe s haragos zölddel benötte a fű...

A régi világ nyomai még itt vannak... A hegyek vajúdnak még, de az idelátszó batinai emlékmű figyelmeztet, hogy akik átkefték a nagy folyón, új életet hoztak és ez olyan erővel gyűri le a régit, ahogyan az átkelők úrrá lettek a folyó örvényein és a hegyeken is.

